

Szegedi Ítéltábla  
Bf.II.340/2013/6.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. január 23. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **Í T É L E T E T :**

A testi sértés büntettének kísérlete miatt **I.r vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. június 5. napján kihirdetett **3.B.400/2012/62.** számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó részét

**m e g v á l t o z t a t j a :**

**az I. rendű vádlott cselekményét testi sértés büntette kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] minősíti.**

**Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 2 (kettő) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre enyhíti.**

**A szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.**

**Az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.**

**Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.**

**Megállapítja, hogy az I. r. vádlott személyi azonosító okmányának a száma: (szám).**

**Kötelezi az I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 8.000.-(nyolcezer) Ft bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.**

**Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.**

## INDOKOLÁS:

A törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulata] állapította meg. Ezért három év hat hónap börtönre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről egyaránt.

A törvényszék ítélete ellen az I. r. vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, azonosan a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak és észrevételezte, hogy az elsőfokú ítéletének jogi indokolása a Kúria 15. számú Irányelvét felváltó 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban részletezettekkel kiegészítendő, mert az hiányos, és az I. r. vádlott tudati állapotára vonatkozó jogi következtetések levonása is elmaradt. A bűnösségi körülmények kiegészítésére is figyelemmel azonban a kiszabott fő és mellékbüntetést inkább enyhének, mint súlyosnak tartva ellenezte a fellebbezési kérelmek teljesítését.

Kiegészítő átiratában a fellebbviteli főügyészség módosította az alkalmazandó törvényre vonatkozó álláspontját és figyelemmel a 4/2013. számú BK véleményben lefektetettekre, a 2012. évi C. törvény alkalmazását indítványozta.

A másodfokú eljárás során kirendelt védő a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta a védelmi fellebbezéseket, egyúttal a tényállás kiegészítésére tett indítványt védenec személyi-vagyoni körülményeit illetően.

A vádlott a fellebbezését fenntartotta, csatlakozott védőjéhez.

A védelmi fellebbezések alaposak.

\*\*\*

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul lefolytatta, a bizonyítási eljárás során olyan eljárási hiba nem volt észlelhető, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indokolta volna.

Az elsőfokú bíróság kellő mélységgel foglalkozott az egymás valóságát kizáró bizonyítékokkal, megfelelően megindokolt, logikus és iratszerű álláspontot alakított ki abban, hogy miért a terhelő bizonyítékokat fogadta el, összevetve azt a vádlott zömmel beismerő vallomásának tartalmával. Az I. r. vádlott a tárgyaláson megtagadta

a vallomástételt, ám a nyomozás során részletes, bűnösségére is kiterjedő vallomást tett, amelyet a további bizonyítékok megnyugtatóan alátámasztottak, ennél fogva az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg.

A tényállás lényegének megalapozottságát nem érinti az, amit az I. r. vádlott a büntetéskiszabás szempontjából jelentős körülmények körében előadott és okirattal is igazolt, és amelyre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az I. r. vádlottra vonatkozóan a következőkkel kiegészített a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján:

Az I. r. vádlott élettársával közös gyermeküket vetelés folytán elveszítette, időközben alkoholelvonó kezelés alá vonult, idősebb korú, beteges szüleit ápolja, gondozza, szobafestő-mázolóként magánmunkáltató alkalmazásában dolgozik.

Az így már minden tekintetben teljes mértékben megalapozott tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott bűnösségére és helyesen is minősítette a bűncselekményt.

A minősítést megalapozó ténybeli indokolás tehát kimerítő volt, a jogi indokolással azonban sok tekintetben adós maradt az elsőfokú bíróság, amikor a Kúria 15. számú irányelvében majd az azt felváltó, 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban rögzítettek ellenére nem írta le részletesen, hogy milyen objektív és szubjektív körülményekből vont le az I. r. vádlott tudatállapotára - a minősítésre is kihatóan a szándék formájára - következtetést.

Ezt a másodfokú bíróság a következők szerint pótolta:

Az I. r. vádlott által a bántalmazáshoz használt eszköz - az egy méter hosszúságú és 7 x 5,5 cm területű festett akácfa karónak a földből kihúzása után annak megragadásával, feje fölé emelve, a sértett fejére direkte irányzott, a középest meghaladó erővel leadott ütés az általános élettapasztalatra, az ítélkezés gyakorlati tapasztalataira és legfőképpen az eljáró igazságügyi orvosszakértő véleményére figyelemmel nyilvánvalóan alkalmas volt súlyos, akár életveszélyes sérülés okozására is, amely esetleges következménybe a vádlott belenyugodott.

Jelen esetben kizárólag a véletlenül múlt az, hogy a sértettnél az életveszélyes sérülés nem alakult ki, amint abban az igazságügyi orvosszakértő határozottan állást foglalt.

Emiatt az I. r. vádlott bántalmazásra irányuló egyenes szándéka mellett az esetleges eredmény tekintetében a szándékának formája eshetőleges volt, cselekménye pedig kísérleti szakban maradt.

Az a körülmény, hogy a vádlott a sértett mögé osont és őt orvul ütötte fejbe, gyakorlatilag objektíve kizárta a sértett védekezési, támadás-elhárítási, illetve kikerülési lehetőségét. Ennek a körülménynek az elsőfokú bíróság által felsorakoztatott bűnösségi körülmények közül az egyik miatt van meghatározó jelentősége.

\*\*\*

A másodfokú bíróság a módosított fellebbviteli főügyészségi indítványra is figyelemmel, de hivatalból is vizsgálta, hogy az I. r. vádlott vád tárgyává tett cselekménye az időbeli hatály szempontjából az 1978. évi IV. törvény, vagy a 2012. évi C. törvény szerint bírálendő-e el.

A másodfokú bíróság a 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 2. § (1) és (2) bekezdése alapján ezt a kérdést akként döntötte el, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában rögzített, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó, az 1978. évi IV. törvény szabályozásához képest kedvezőbb rendelkezésre figyelemmel a bűncselekményt a Btk. rendelkezései szerint kell elbírálni (4/2013 Bkv.).

Ezért az I. r. vádlott cselekményét - a Be. 372. § (1) bekezdése alapján - a Btk. 164. § (1) bekezdése és (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntette kísérletének [Btk. 10. § (1) bekezdése], a jogi indokolásban pedig az I. r. vádlottnak a cselekmény lehetséges eredményére kiterjedő szándékosságának formáját a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti eshetőleges szándéknak minősítette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva további enyhítőként értékelte, hogy a vádlott személyi körülményei sok tekintetben kedvező irányban változtak és további enyhítő körülmény a lehetséges eredményre kiterjedő szándék eshetőleges formája. Az ittas, illetve idős állapota miatt védekezésében korlátozott személy sérelmére elkövetés súlyosító körülményét ugyanakkor mellőzte, mert azt kellően helyettesítette az orvul történt elkövetés (orvtámadás).

Az I. r. vádlottal szemben az irányadó büntetéskiszabási doktrínára figyelemmel [Btk. 80. § (2) bekezdés] a középérték öt év szabadságvesztés.

A jelentős mértékben kiegészült, az I. r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetése óta egyértelműen pozitív életvezetésre utaló további enyhítő körülmények azonban az ítéletábra álláspontja szerint még az elsőfokú bíróság által alkalmazottnál fokozottabb mértékű enyhítést is indokolnak, különös figyelemmel arra, hogy a bűncselekménynek a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérlete valósult meg, még akkor is ha az komplett-közelinek minősíthető.

Ezért a büntetéskiszabás körében kiforrott ítélkezési gyakorlat tapasztalatainak

megfelelően úgy ítélte, hogy a büntetlen előéletű I. r. vádlott esetében a szabadságvesztés enyhítendő, mert annak speciális alsó határához közeli mértékű szabadságvesztés is kellően szolgálja a büntetés céljait, figyelemmel a személyiség pozitív értelmű megváltozását jelző újabb körülményekre.

Ennek megfelelően a börtönbüntetést kettő év hat hónap szabadságvesztésre enyhítette, amelynek végrehajtási fokozatát a Btk. 35. § (1) bekezdés 1. fordulatában és a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően börtönben állapította meg.

A Btk. 38. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ítélőtábla meghatározta a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései - így a közügyektől eltiltásra, a bűnjelre és a bünyügyi költség viselésére vonatkozóan - mindenben megfeleltek a törvénynek, ezért azokat a másodfokú bíróság helybenhagyta azzal, hogy a közügyektől eltiltás a Btk. 61. § (1) bekezdésén alapul.

Az I. r. vádlott által felmutatott közokiratból megállapította annak helyes sorozatszámát és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbező vádlottat a kirendelt védelmével felmerült bünyügyi költség viselésére minthogy úgy ítélte meg, hogy a törvényhely (2) bekezdésének alkalmazása nem indokolt.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdése zárja ki.

Szeged, 2014. január 23. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.  
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.  
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.340/2013/6. számú ítélete és Kecskeméti Törvényszék 3.B.400/2012/62. számú ítéletének az I. r. vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. január 23. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.  
a tanács elnöke